

“És trist de veure com el sexe compulsiu t’impedeix de connectar amb els altres”

Najat El Hachmi (Nador, Marroc, 1950), autora de *L’últim patriarca*, publica a Columna la novel·la *La caçadora de cossos*.

—Quina idea de la novel·la teníeu al cap en començar-la?

—No era una idea gaire concreta. Volia explorar el fet de la sexualitat i sobretot aquesta sexualitat compulsiva, i després va anant evolucionant cap a una reflexió sobre la relació entre sexualitat, afectivitat i feminitat, una mica.

—La sexualitat, en principi, hauria de servir a la protagonista per a conèixer les persones, no?

—Aquesta col·lecció d’homes que fa al principi respon a l’intent d’acostar-se als altres, però només són intents, perquè fracassa sempre, tot i el contacte físic. Per això és una col·lecció, una cacera de cossos, simplement. El fet més trist i paradoxal és veure com exercint aquest dret de fer amb el propi cos allò que vol i viure la sexualitat de la manera que decideix, no pot connectar amb un altre ésser humà.

—Malgrat això, els descriu. Cada home omple un capítol.

—Hi ha una descripció de l’altre feta sense l’altre, gairebé, i plena de prejudicis i contradiccions. Perquè la fa fugint de l’altre. És molt frustrant que l’acte de comunicació més íntim que es pot establir amb una persona no es doni malgrat que hi hagi tantes trobades amb tantes persones tan diferents i de condicions i procedències tan diverses.

—Parlaríem, doncs, de la impossibilitat de relacionar-se amb els altres si poses en primer pla el sexe?

—De relacionar-s’hi de manera afectiva, perquè poses el sexe com a barrera entre tu i els altres. En aquesta primera part el sexe és una manera de fugir dels altres, de trencar qualsevol intent d’establir un vincle afectiu amb els altres.

—Vàreu saber sempre que la primera part seria tan diferent de la resta?

—Sí. Aquesta primera part, més crua, era necessària per a explicar després el procés de maduració de la protagonista, quin és el seu canvi interior, com va d’aquesta primera part a les altres, on acaba descobrint allò que busca.

—A la primera part es mou a les palpentes, es deixa anar gratuïtament, xerra per xerrar, es repeteix.



Najat El Hachmi publica la novel·la *La caçadora de cossos*, a l'editorial Columna.

—Sí. La idea era aquesta. Hi ha repetició del mateix tipus d'experiència. Es tracta que ella pensi, equivocadament, que experimenta coses noves, quan no és així. Una mica per a descriure la sensació de trampa que es prepara. I les de repetició i afartament.

—Vàreu pensar en el perill d'omplir d'erotisme la primera part, que podia fer que el lector trempés amb la descripció de les escenes, i per això ho eviteu?

—El perill ja no el veia perquè no volia excitar el lector. Si més no, en aquestes pàgines. Trobo més suggeridores les escenes de la protagonista amb l'escriptor que no pas amb les dels encontres amb la galeria d'amants. Volia transmetre el garbuix de sensacions de la protagonista, molt contradictòries, en què l'excitació es barreja amb la decepció contínua i la desolació absoluta. Un cop desapareix l'excitació no queda res. Aquí es fa més una desmitificació de les fantasies, del

sexe sense compromís, en segons quins llocs i condicions.

—Feu actuar la protagonista abans de presentar-la al lector. No pot ser contraproductiu?

—No ho crec. Callia entrar al tema directament. No hi ha temps de presentar-la. A més, ni ella mateixa no es coneix bé fins que no deixa d'actuar d'aquesta manera. Hauria estat, per a mi, molt avorrit, dir qui és, contextualitzar-la. En aquest sentit, sí que la novel·la segueix l'esquema de les novel·les eròtiques, on no hi ha una gran contextualització dels personatges i es va ben aviat cap a les trobades.

—Les persones amb qui té relació no són presentades com a Pau o Pere, sinó pel seu origen ètnic: l'anglès, el gallec, l'extremeny, el libanès... Per què?

—Sí, ètnicament o per alguna peculiaritat, com el cec. És una manera que té de distanciar-se de les persones. En comptes de relacionar-se amb individus d'una personalitat concreta, construeix la història dels altres a través d'elements absolutament superflus que tenen a veure amb coses aparents, amb la seva procedència, amb un sol element d'aquesta persona. Això forma part de la seva estratègia de distanciament, de la por terrible d'implicar-se en la vida de l'altre i que l'altre pugui implicar-se en la seva.

Lluís Bonada